

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobkyně A.D.**, bytem..., *zastoupené Mgr. Jaromírem Dvořákem, advokátem, se sídlem Mariánské Lázně, Hlavní 267/27*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem v Karlových Varech, Závodní 88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. února 2011 č.j.: 241/LS/11-3,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 10. února 2011 č.j.: 241/LS/11-3 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 5.760 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaromíra Dvořáka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

A.D., (dále jen „žalobkyně“) se žalobou ze dne 18.4.2011, k poštovní přepravě podanou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen „žalovaný“) vyhotoveného dne 10.2.2011 pod č.j.: 241/LS/11-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 6.12.2010 č.j.: SPR/10/6186/ML (dále jen „*rozhodnutí městského úřadu*“), kterým uznal žalobkyni vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“). Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že *dne 18.5.2010 v době kolem 15:00 hod., před domem ... slovně napadla paní B.V., kdy jí vulgárně urážela, že je kráva, kurva a svině*. Za tento přestupek byla

žalobkyni uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Žalobu odůvodnila tím, že rozhodnutí považuje za nezákonné a proto žalobu směřuje proti všem jeho výrokům. Dále formulovala dva žalobní body.

V prvním žalobním bodu tvrdila, že žalovaným bylo zamítnuto její odvolání, i když nebylo provedeno úplné dokazování, při neexistenci dostatku důvodů rozhodnutí, tj. takových, které by prokazovaly spáchání přestupku, přičemž skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu. Toto žalovaná (zřejmě správně žalobkyně) dovozuje ze skutečností, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s tím, že nebyla provedena svědecká výpověď M.K., bytem..., přičemž svědkyně je důchodce, trvale v domě bydlící, z čehož je patrné, že má dobrý přehled o událostech, které se v domě a jeho blízkém okolí odehrávají. Správní orgán vycházel z výpovědí navrhovatelky a svědků, které navrhla, přičemž jimi tvrzené skutkové děje se vzájemně vylučovaly, aniž by se s těmito rozpory správní orgán těmito rozpory nezabýval (zřejmě správně zabýval), i když je odvolání žalobkyně výslovně zmiňovalo.

Ve druhém žalobním bodu uváděla, že je přesvědčena, že rozhodnutí je nezákonné i z toho důvodu, že řízení je od počátku postižené vadami. To dovozuje zejména s ohledem na ustanovení § 73 a § 74 odst. 1 přestupkového zákona a dále vzhledem ke skutečnosti, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vychází zjevně i ze svědeckých výpovědí, které byly učiněny i v rámci řízení o domnělém přestupku žalobkyně, k němuž mělo dojít dne 15.9.2009, což považuje žalobkyně za zcela zmatečné, neboť řízení o tomto přestupku bylo odloženo.

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě vyhotoveném dne 7.10.2011 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

K argumentaci žalobkyně uvedl, že má zcela za prokázané, že se žalobkyně předmětného protiprávního jednání dopustila. Argumentace, že městský úřad neprovedl úplné dokazování, nevypořádal se s navrženými důkazy a rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neobstojí, neboť žalobkyně žádné další důkazy na podporu svého tvrzení nenavrhovala a městský úřad v průběhu celého řízení vyslechl velké množství svědků, kteří se v podstatě shodují v tom, že žalobkyně je velmi konfliktní a problémová osoba, úmyslně vyvolávající spory, kdy její šikanování a napadání okolí trvá již několik let. Z výpovědí svědků vyplývá, že důkazně byla věc od samého počátku jednoznačná. Tuto skutečnost nemohla nijak ovlivnit ani procesní pochybení městského úřadu, pro která mu byla předchozí rozhodnutí odvolacím orgánem rušena a vracena k novému projednání. Jednání a vystupování žalobkyně vůči ostatním nájemníkům a zejména vůči navrhovateli paní B.V. bylo popsáno ve výpovědích mnoha svědků a konkrétně a jednoznačně dokázáno svědeckou výpovědí svědkyně P.K., která slyšela, jak žalobkyně dne 18.5.2010 okolo 15. hodiny v..., vulgárně napadala paní V. slovy, že je kráva, kurva a svině. Žalovaný po prostudování věci dospěl k závěru, že výpověď svědků-nájemníků, spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobkyně za přestupkové jednání. Pokud žalobkyně nezákonnost rozhodnutí žalovaného staví na tom, že nebyla vyslechnuta svědkyně M.K., konstatoval, že

v celém spisu ani v odvolání žalobkyně není zmínka o tom, že by požadovala svědectví uvedené osoby. Pouze v protokolu z ústního jednání ze dne 22.11.2010 uvádí jako svědka V.K., jejíž výslech však nepožaduje, neboť jak sama uvádí, u incidentu nebyla.

Žalovaný dále uvedl, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle ust. § 34 odst. 5 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“) hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědecké výpovědi nájemníků. Žalovaná (zřejmě žalobkyně) toto svědectví sice zpochybňuje, avšak krom obecných nekonkrétních tvrzení o jeho nevěrohodnosti nenamítá nic, co by mohlo správnost údajů poskytnutých nájemníky zpochybnit.

Žalobkyně v replice vyhotovené dne 25.11.2011 setrvala na žalobě a na důvodech v žalobě uvedených. Trvala na tom, že dokazování nebylo provedeno takovým způsobem, aby správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Znovu vyjádřila přesvědčení, že nebylo provedeno úplné dokazování a existence skutku, za který jí byl uložen trest, nebyla dokázána. Podle jejího názoru, ani poměrně rozsáhlým vyjádřením žalovaného nelze odstranit skutečnost hloubky rozporů mezi výpovědí navrhovatelky a svědků, když jimi tvrzené skutečnosti se vzájemně vylučují. Zároveň je přesvědčena i o tom, že řízení je postižené vadami.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, za výslovného souhlasu žalobkyně (č.l. 32) i žalovaného (č.l. 30).

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 26.8.2009 obdrželo Okresní státní zastupitelství v Chebu trestní oznámení B.V. (dále jen „*navrhovatelka*“) na žalobkyni mimo jiné proto, že ji žalobkyně „...*pomlouvá a verbálně velmi nevybíravým způsobem napadá.*“ Jmenované státní zastupitelství postoupilo oznámení navrhovatelky k prověření Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Západočeského kraje, Obvodnímu oddělení Mariánské Lázně, která odevzdala věc spočívající v jednání žalobkyně ze dne 1.9.2009 k projednání městskému úřadu, neboť dospěla k názoru, že se nejedná o podezření z trestného činu, ale pouze o přestupek proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona (č.j.: KRPK-7080-13/TČ-209-030215 ze dne 24.9.2009).

Po provedeném řízení vydal městský úřad dne 17.3.2010 pod č.j.: SPR/10/1001/ML rozhodnutí, kterým žalobkyni shledal vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona tím, že „*od té doby, co bydlí v ulici ..., tj. od roku 2001 až dosud, rozšiřuje o paní B.V. nepravdivé údaje v místě bydliště a jeho okolí, nevybíravým způsobem ji verbálně napadá a pokřikuje na ni.*“ Za přestupek byla žalobkyni uložena pokuta

ve výši 2.000 Kč (dále jen „*první rozhodnutí městského úřadu*“). Rozhodnutím ze dne 4.5.2010, č.j.: 1946/LS/10-2, žalovaný předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému úřadu k novému projednání a rozhodnutí. To proto, že ve výroku použil neurčitý pojem doby spáchání přestupku a nedostačující popis protiprávního jednání žalobkyně; rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné.

Spis obsahuje „*Návrh na projednání přestupku (urážka na cti)*“ ze dne 19.5.2010 podepsaný navrhovatelkou. Podle tohoto návrhu se měla žalobkyně dopustit přestupku proti občanskému soužití tím, že „*v září loňského roku před domem č.p. 645/44 v ulici..., v ..., paní A.D. obvinila paní B.V. , že zpronevěřila peníze z fondu oprav a koupila si za ně nové auto. V tento den měla paní A.D. vulgárně urážet paní V., že je kráva, kurva, svině. Poslední slovní útok se měl stát dne 18.5.2010 v době kolem 15:00 hodin, před domem č.p. 645/44 v ulici..., v ..., kdy paní D. měla opětovně urážet paní V. výše uvedeným způsobem.*“ Téhož dne, tj. 19.5.2010, byla u městského úřadu vyslechnuta navrhovatelka, která se jednak vyjadřovala ke slovním útokům žalobkyně z roku 2009, jednak k poslednímu slovnímu útoku, který se měl odehrát dne 18.5.2010 kolem 12 až 12:30 hodiny v chodbě č.p. 645/44 v ... a dále téhož dne před uvedeným domem kolem 15. hodiny. Městský úřad vyslechl dne 7.6.2010 jako svědkyni A.B. a dne 14.6.2010 svědky J.J. a P.K.

Po provedeném ústním jednání konaném dne 14.7.2010 vydal městský úřad dne 19.7.2010 pod č.j.: SPR/10/3675/ML rozhodnutí. Jím žalobkyni uznal vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterého se měla dopustit tím, že „*dne 15.9.2009 okolo 14:00 hod. před domem č.p. 645/44 v ... vulgárně napadala paní V., že je kurva, svině, že si koupila auto za peníze z fondu, že je zlodějka. Dne 30.1.2010 v době kolem 8:00 hod. ranní na chodbě domu č.p. 645 v... opětovně vulgárně nadávala paní V., že je kurva, kráva, svině. Toto vulgární napadání ze strany paní D. se děje velmi často a svým jednáním se dopouští přestupku urážky na cti.*“ (dále jen „*druhé rozhodnutí městského úřadu*“). K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím vydaným dne 9.9.2010, č.j. 3741/LS/10-4, druhé rozhodnutí městského úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení. Podle odůvodnění tak učinil proto, že přestupek ze dne 15.9.2009 nelze projednat, neboť návrh byl podán opožděně, a přestupek ze dne 30.1.2010 nebylo možné projednat, neboť na jeho projednání nebyl návrh podán. Naopak městskému úřadu vytkl, že nerozhodl o návrhu v rozsahu oznámeného a navrhovatelkou popsáného přestupku, který se měl stát 18.5.2010.

Dne 6.10.2010 městský úřad provedl bezvýsledné smířcí řízení mezi navrhovatelkou a žalobkyní ohledně přestupku ze dne 18.5.2010 z doby kolem 15:00 hod. Podle úředního záznamu z 9.10.2010 přestupek ze dne 15.9.2009 odložil. Dne 22.11.2010 provedl ústní jednání, ke kterému se dostavila žalobkyně (v té době zastoupená již stávajícím zástupcem), která se vyjádřila k přestupku ze dne 18.5.2010. Jako svědkyně byla vyslechnuta P.K.

Městský úřad pak vydal 6.12.2010 rozhodnutí pod č.j.: SPR/10/6186/ML s výrokem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, které odůvodnil. Žalobkyně proti předmětnému rozhodnutí podala odvolání ze dne 22.12.2010 a doplnila jej dne 21.1.2011.

Žalovaný o odvolání rozhodl pod č.j.: 241/LS/11-3 rozhodnutím ze dne 10.2.2011 tak, že jej zamítl a rozhodnutím městského úřadu potvrdil. V odůvodnění zrekapituloval průběh

řízení a uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, jež jeho vydání předcházelo, a shledal, že rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno v souladu s účinnou právní úpravou a vychází z přesně a úplně zjištěného stavu věci. Konstatoval, že „*Odvolací orgán souhlasí se závěry prvoinstančního správního orgánu, kdy má za zcela prokázané, že se obviněná předmětného protiprávního jednání dopustila. Argumentace uvedená v odvolání, že prvoinstanční správní orgán neprovedl úplné dokazování a nevypořádal se s navrženými důkazy a rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neobstojí, neboť obviněná žádné další důkazy na podporu svého tvrzení nenavrhovala a prvoinstanční správní orgán v průběhu celého řízení vyslechl velké množství svědků, kteří se v podstatě shodují v tom, že obviněná je velmi konfliktní a problémová osoba úmyslně vyvolávající spory, kdy její šikanování a napadání okolí trvá již několik let*“. Žalovaný dále uvedl stručný obsah výpovědi svědků J. J. J., H.H. , J.P. , A.B., a P.K. Dále uvedl, že „*Z výpovědi svědků vyplývá, že důkazně byla celá věc od začátku jednoznačná, kdy množství svědků vypovídalo na podporu tvrzení navrhovatelky. Tuto skutečnost nemohla ani nijak ovlivnit procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu, pro která mu byla předchozí rozhodnutí odvolacím orgánem rušena a vracena k novému projednání*“. Následně žalovaný provedl výklad ustanovení § 49, zejména pak odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Poté uvedl, že „*Jednání a vystupování obviněné vůči ostatním nájemníkům a zejména vůči navrhovateli, paní B.V., bylo popsáno ve výpovědích mnoha svědků a konkrétně a jednoznačně dokázáno svědeckou výpovědí svědkyně paní P.K., která slyšela, jak obviněná dne 18.5.2010 okolo 15:00 hod. v Mariánských Lázních, vulgárně napadala paní V. slovy, že je kráva, kurva a svině. S ohledem na výše uvedené naplnilo jednání obviněné všechny znaky přestupku proti občanskému soužití, přestupku urážky na cti. Odvolací orgán na základě shora uvedeného dále konstatuje, že odvolání neobsahuje žádné nové skutečnosti ani opodstatněné návrhy na provedení dalších důkazů. Dle názoru odvolacího orgánu tak argumenty v podaném odvolání naprosto nevyvracejí zjištěné skutečnosti a nepřinášejí do řízení nic nového, co by mohlo změnit zjištění o vině obviněné, kterou má tak odvolací orgán za dostatečně prokázanou a ztotožňuje se v tomto smyslu se závěry správního orgánu I. stupně a konstatuje, že v průběhu řízení nedošlo ani k žádnému procesnímu pochybení, jež by zakládalo důvody pro změnu nebo zrušení rozhodnutí*“.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti občanskému soužití, jehož základní hmotněprávní úpravu pro danou věc obsahoval přestupkový zákon ve znění pozdějších novel, přesněji řečeno ve znění účinném ke dni 18.5.2010 (tj. ve znění účinném od 1.1. do 31.7.2010). Podle § 51 přestupkového zákona není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se nařízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování městského úřadu, resp. žalovaného.

Žalobkyně byla uznána v tomto případě vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Tohoto „*přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, ho urazí nebo vydá v posměch*“.

Podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*.

Pojem „jednání“ není v přestupkovém zákoně definován. Jednáním je třeba rozumět konkrétní projev lidské vůle ve vnějším světě či jinak řečeno, konkrétní událost ve vnějším světě vyvolanou činem člověka. Takové jednání může (ale také nemusí) naplňovat znaky skutkové podstaty přestupku (případně znaky více skutkových podstat přestupků). Přestupkový zákon jako ekvivalent pojmu „jednání“ používá v některých ustanoveních pojem „skutek“ (např. § 58 odst. 1, § 66 odst. 3 písm. b), c) d), § 76 odst. 1, písm. a), b), c), § 77 etc. přestupkového zákona). Aby nebyl určitý skutek zaměnitelný se skutkem jiným, musí být vymezen zcela určitě a jednoznačně. Z ust. § 77 přestupkového zákona jakožto speciálního ustanovení k § 68 odst. 2 správního řádu nutno dovodit, že k výstižnosti, přesnosti a úplnosti popisu skutku zásadně postačí, bude-li označen uvedením místa, času a způsobu jeho provedení, resp. spáchání (další náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku taxativně stanovené).

Přestupky se zásadně projednávají z úřední povinnosti, neboli ex offio (§ 67 odst. 1 přestupkového zákona). Výjimkou jsou přestupky, u nichž zákon stanoví, že se projednávají jen na návrh. Podle § 68 odst. 1 přestupkového zákona vedle dalších *přestupky podle § 49 odst. 1 písm. a) se projednávají jen na návrh postižené osoby, jejího zákonného zástupce nebo opatrovníka (dále jen "navrhovatel")*.

Na rozdíl od přestupků projednávaných z moci úřední, u nichž je podkladem pro zahájení řízení o přestupku zpravidla některý z úkonů vyjmenovaných v § 67 odst. 2 přestupkového zákona (např. oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, postoupení věci orgánem činným v trestním řízení atd.) a u kterých musí být skutek, jenž je předmětem řízení, vymezen správním orgánem v oznámení o zahájení řízení (§ 46 odst. 1 věty druhé správního řádu), je povinen u přestupků návrhových vymezení skutku, v němž je spatřován přestupek, učinit ve svém návrhu sám navrhovatel, což výslovně stanoví § 68 odst. 2, věta druhá přestupkového zákona (*V návrhu musí být uvedeno, kdo je postiženou osobou, koho navrhovatel označuje za pachatele a kde, kdy a jakým způsobem měl být přestupek spáchán.*). Ať prvním či druhým způsobem vymezeným předmětem řízení je správní orgán vázán.

Bez ohledu na způsob zahájení řízení postupuje správní orgán v dalším řízení vždy z moci úřední. Postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 správního řádu). Opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2, věta první správního řádu). Je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nutno zdůraznit, že jeho postup je vždy limitován předmětem řízení.

Podle § 73 odst. 2 přestupkového zákona obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.

K procesní pozici obviněného z přestupku se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55 (všechny v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedl, že *„Správní orgán je povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil.“*

Mezi účastníky řízení je nesporné, že předmětem přestupkového řízení se přes značné peripetie v konečné fázi stal skutek z navrhovatelčina návrhu ze dne 19.5.2010, podle něhož *„Poslední slovní útok se měl stát dne 18.5.2010 v době kolem 15:00 hodin, před domem..., kdy paní D. měla opětovně urážet paní V. výše uvedeným způsobem.“*, tj. měla obviňovat navrhovatelku, *„...že zpronevěřila peníze z fondu oprav a koupila si za ně nové auto“* a měla navrhovatelku vulgárně urážet slovy, *„...že je kráva, kurva, svině.“*

Vycházejí z výše citovaných zákonných ustanovení přestupkového zákona a správního řádu, jejich interpretace a předestřené judikatury, bylo povinností městského úřadu zcela respektovat navrhovatelkou vymezený předmět řízení, veškeré dokazování zaměřit výlučně na skutek popsany místem, časem a způsobem provedení v návrhu, provést všechny v úvahu přicházející důkazy, které o předmětném skutku mohou vypovídat a opatřené důkazy zhodnotit v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně opakovaně tvrdila, že se popsaného skutku nedopustila. Důkazní břemeno, že se žalobkyně skutečně dopustila jednání popsaného v návrhu a že toto jednání naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití, spočívalo výlučně na městském úřadu, potažmo na žalovaném. Procesní výsledek přitom ani v nejmenším nemohla ovlivnit okolnost, že k prokázání své nevinny žalobkyně v přestupkovém řízení nenabídla žádný důkaz.

V souzeném případě byla žalobkyně rozhodnutím městského úřadu shledána vinnou z přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterého se dopustila tím, že *dne 18.5.2010 v době kolem 15:00 hod., před domem ... slovně napadla paní B.V., kdy jí vulgárně urážela, že je kráva, kurva a svině.*

Podle části III. odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, vycházel městský úřad při hodnocení důkazů „především“ (fakticky jiné důkazy nehodnotil) z návrhu a výpovědi navrhovatelky, výpovědi obviněné, v této věci žalobkyně, a svědecké výpovědi P.K. Celé hodnocení spočívalo ve třech větech: *„Výpověď předvolané svědkyně potvrdila, že obviněná A.D. se dopustila urážky na cti dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Svědkyně uvedla, že dne 18.5.2010 slyšela, jak paní D.A. nadávala paní V., že je kráva, svině, zlodějka, a že rozkrádá fond oprav. Obviněná popírá, že by dne 18.5.2010 nadávala paní V., ale nenavrhla žádné důkazy, svědky a ani správnímu orgánu se nepodařilo zajistit důkazy, které by potvrdily, že by se obviněná přestupku nedopustila. Správní orgán konstatuje, že spáchání přestupku bylo nadevší pochybnost prokázáno výpovědi svědkyně P.K. a návrhem, který byl podán B.V. dne 19.5.2010.“*

Z výše uvedené konstatace obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je třeba na tomto místě připomenout, že žalovaný k námitce o nedostatečném zjištění skutkového stavu zaujal stanovisko že „*prvoinstanční správní orgán v průběhu celého řízení vyslechl velké množství svědků, kteří se v podstatě shodují v tom, že obviněná je velmi konfliktní a problémová osoba úmyslně vyvolávající spory, kdy její šikanování a napadání okolí trvá již několik let*“, po sdělení stručného obsahu výpovědí svědků J.J. J. , H.H., J.P., A.B. a P.K. dále konstatoval, že „*Z výpovědi svědků vyplývá, že důkazně byla celá věc od začátku jednoznačná, kdy množství svědků vypovídalo na podporu tvrzení navrhovatelky.*“ a že „*Jednání a vystupování obviněné vůči ostatním nájemníkům a zejména vůči navrhovatelce, paní B.V. bylo popsáno ve výpovědích mnoha svědků a konkrétně a jednoznačně dokázáno svědeckou výpovědí svědkyně paní P.K., která slyšela, jak obviněná dne 18.5.2010 okolo 15:00 hod...*“.

Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že:

Navrhovatelka byla vyslechnuta dne 19.5.2010 a k událostem ze dne 18.5.2010 doslova uvedla: „*Poslední slovní útok ze strany paní D. se odehrál dne 18.5.2010 okolo 12:00 až 12,30 hodin v chodbě č.p. 645/44 v ulici ..., kdy paní D. vybírala schránky několika sousedům a také moji. Z mé schránky sebrala peněžní šek na 500 Kč, vše viděla paní K.P., která bydlí také v domě č.p. 645/44. Na to jí paní K. řekla „nevybírejte ty schránky“. Toho dne se udál ještě jeden incident před naším domem č.p. 645/44 v ulici ... okolo 15:00 hodiny, kdy jsem byla před domem a nezletilé děti, kterým paní D. neoprávněně pronajímá pokoje, na mě začaly pokřikovat. Nakonec mě holčina, která bydlí u paní D., poslala do píči. Tomu byla přítomna paní D., která mi řekla, co se starám, že to není moje věc, že neustále kradu peníze z fondu, ze kterého jsem měla ukrást 100 000 Kč. Vše slyšel i pan J., který musel zasáhnout. Co jsem se doslechla od sousedů např. od paní A.B., která slyšela, jak mě paní D. uráží vulgárními nadávkami lidem na lavičce. Ty nadávky byly např., že jsem kurva, že můj syn o mně vykládá, že jsem svině a další. Navrhuji jako svědky předvolat pana J., paní P.K., paní A.B..*“

J.J.J. podal svědeckou výpověď u městského úřadu dne 14.6.2010. Nejdříve popsal událost ze dne 15.9.2009 a k události ze dne 18.5.2010 vypověděl: „*Také jsem byl svědkem, kdy nájemníci paní D. začali napadat paní V., to bylo 18.5.2010 v době kolem 15:00 hodiny před naším domem. Jedna nájemnice ji poslala do píči, a aby se starala o své věci. Do jejich konverzace se zapojila i paní D., která okamžitě začala opět nadávat paní V., nevím, co D. nadávala, jelikož jsem raději zalezl, protože mne to nezajímalo. Nemohu si vzpomenout na další data, kdy paní D. nadávala paní V., ale pravda je, že se to děje velmi často.*“

H.H. a J.P. byli vyslechnuti v procesní pozici svědků pouze dne 22.2.2010. Již z tohoto důvodu nemohli vypovídat o události ze dne 18.5.2010.

A.B. byla vyslechnuta jako svědkyně dne 7.6.2010. Ke dni 18.5.2010 uvedla pouze to, že viděla okolo 12:00 hodin paní D., jak vybírá schránky, což dělá neustále. K události popsané v návrhu (téhož dne okolo 15:00 hodin) neuvedla nic. Dále vypověděla k události ze dne 15.9.2009, kdy měla žalobkyně okolo 14:00 hodin před domem v ... ul. č.p. 645 na lavičce před jí neznámými lidmi v nepřítomnosti navrhovatelky nadávat na navrhovatelku, že je kurva, svině, že si koupila auto za peníze z fondu, že je zlodějka apod.

P.K. ve svědecké výpovědi ze dne 14.6.2010 k událostem ze dne 18.5.2010 uvedla: „...a také toho 18.5.2010, což jsem slyšela, že před naším domem je velký křik, kde paní D. opět nadávala paní V. Především zde bylo řečeno, že paní V. krade peníze z fondu oprav a že je zlodějka.“ Dále popsala událost s vybíráním schránek z téhož dne okolo 12:00 hodin. Tato svědkyně byla slyšena znovu dne 22.11.2010, kdy uvedla: „Dne 18.5.2010 je pravda, že paní D. napadla paní V. , že je kráva, svině, dále mělo být řečeno, že paní V. je zlodějka, že rozkrádá fond oprav...Nadávky, které padaly dne 18.5.2010 jsem slyšela z okna. Venku byl velký hluk a z toho důvodu mě zajímalo, o co se jedná, tak jsem poslouchala.“

Soud předně dospěl k závěru, že je důvodný první žalobní bod v rozsahu tvrzení, že dosud provedenými důkazy vina žalobkyně, jak je popsána ve skutkové větě, nebyla prokázána, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu a že se správní orgány nezabývaly rozpory mezi výpovědi navrhovatelky a svědků.

Výpovědi navrhovatelky a svědeckými výpověďmi svědků J. a P.K. je mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že dne 18.5.2010 v době kolem 15:00 hod., před domem č.p. 645/4 v ulici... došlo k určitému incidentu, jehož účastníky vedle dalších byla jak navrhovatelka, tak žalobkyně. Ostatně tuto skutečnost ani žalobkyně nezpochybňuje.

Navrhovatelka k této události uvedla, že na ni bylo vulgárně pokřikováno, nikoliv však žalobkyní, nýbrž „holčinou“, která bydlí u žalobkyně a která navrhovatelku „poslala do píči“. To potvrzuje i svědek J. Že by při této konkrétní události žalobkyně urážela navrhovatelku slovy, „že je kráva, kurva a svině“, neodmítá jen žalobkyně, ale takovou skutečnost nepotvrzuje ani svědek J. (uvádí jen, že žalobkyně opět začala navrhovatelce nadávat, avšak neví co) či svědkyně B. (ta k události kolem 15:00 hodin neuvádí vůbec nic), jejichž svědectví se navrhovatelka výslovně dovolávala. O nadávkách „kráva, svině“ (nikoliv již kurva) adresovaných na osobu navrhovatelky v rámci popsaného incidentu vypovídala jen svědkyně P.K., kterou rovněž navrhovatelka označila jako svědka k předmětnému skutku. Právě o výpověď P.K. se opřely při uznání viny žalobkyně správní orgány obou stupňů, a to městský úřad výlučně a žalovaný vedle výpovědi „řady svědků“. Jakkoliv při hodnocení svědecké výpovědi této svědkyně ponechal městský úřad (a potažmo i žalovaný) bez povšimnutí otázku, že při výpovědi z 22.11.2010 sdělila více informací (tj. i konkrétní nadávky) než při výpovědi ze dne 14.6.2010, tedy učiněné krátce po incidentu (jen že navrhovatelka krade peníze z fondu oprav), za podstatný soud považuje fakt, že oba správní orgány přehlédly rozpor mezi výpovědi incidentu přítomné navrhovatelky a výpovědi svědkyně ze dne 22.11.2010 a naopak soulad mezi výpovědi navrhovatelky a svědkyně P.K. ze dne 14.6.2010. Z toho důvodu nelze podle názoru soudu považovat výpověď svědkyně P.K. ze dne 14.6.2010 za věrohodnou. Vzhledem k závěru o nevěrohodnosti výpovědi svědkyně P.K. ze dne 22.11.2010 a obsahu výpovědi samotné navrhovatelky o hrubých nadávkách vůči její osobě (autorem byla „holčina“ nikoliv žalobkyně) nebyla prokázána správnost obsahu návrhu.

Městský úřad tudíž neunesl důkazní břemeno, že se žalobkyně dopustila skutku popsaného ve výroku jeho rozhodnutí. Podporu pro jednání popsané ve skutkové větě nemohla přivodit ani argumentace žalovaného, který se navíc opřel o „výpovědi mnoha svědků, kteří vypovídali na podporu tvrzení navrhovatelky“. Jak už soud v předchozím

odstavci uvedl, svědek J. pronesení nadávek vyjmenovaných ve výroku rozhodnutí nepotvrdil, svědkyně B. o události ve výroku popsané vůbec nevypovídala a vypovídat o ní nemohli svědci H.H. a J.P., pakliže byli vyslechnuti již 22.2.2010 (cca 3 měsíce před událostí). Okolnost, že zmínění svědkové shodně potvrdili, že „*obviněná je velmi konfliktní a problémová osoba úmyslně vyvolávající spory, kdy její šikanování a napadání okolí trvá již několik let*“ (čemuž dle názoru soudu skutečně obsah správního spisu nasvědčuje), není způsobila zvrátit závěr soudu, že v přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání popsaného ve výroku rozhodnutí městského úřadu právě dne 18.5.2010.

Potrestat žalobkyni za všechny hrubé nadávky adresované na hlavu navrhovatelky před 18.5.2010 v rámci tohoto přestupkového řízení by vedlo k popření základních principů odpovědnosti za delikt ní jednání, jak bylo vyloženo výše. Z tohoto důvodu soud považoval i druhý žalobní bod, v němž žalobkyně namítala, že základ napadeného rozhodnutí „*vychází zjevně i ze svědeckých výpovědí, které byly učiněny i v rámci řízení o domnělém přestupku žalobkyně, k němuž mělo dojít dne 15.9.2009*“ a proto označovala postup za zmatečný, za opodstatněný. Svědecké výpovědi popisující událost ze dne 15.9.2009 se nemohou stát přímým důkazem o události ze dne 18.5.2010. Pakliže z hlediska doby spáchání vypovídají o zcela odlišném skutku, nemohou plnit ani funkci článku, který uzavírá důkazní řetězec, o němž se zmiňuje žalovaný ve stanovisku k žalobě.

Naproti tomu soud jako nedůvodný shledal první žalobní bod v rozsahu tvrzení, že nebylo provedeno úplné dokazování, protože nebyla vyslechnuta M.K., jejíž výslech žalobkyně navrhovala, a navíc se žalovaný ani nevypořádal s tím, proč důkazní návrh nebyl akceptován.

Z obsahu správního spisu soud nezjistil, že by žalobkyně kdykoliv v průběhu přestupkového řízení navrhla výslech osoby jménem M.K. Jak uvedl žalovaný ve stanovisku k žalobě, v protokolu z ústního jednání ze dne 22.11.2010 žalobkyně označila jako svědka V.K. Současně však doplnila, že u incidentu ze dne 18.5.2010 nebyla přítomna. Její výslech by tudíž nemohl přispět k objasnění věci. Přesto však soud podotýká, že správní orgán pochybil, pokud v rozhodnutí neuvedl, proč důkazní návrh neakceptoval. Zmíněné dílčí pochybení však v daném případě nemohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (vadné hodnocení důkazů), které mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žaloba byla důvodná, proto soud napadené rozhodnutí na podkladě § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení (§ 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.). Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán dle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán (výrok I. rozsudku).

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. soud přiznal úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení. Právo žalobkyni osobně osvobozené od placení soudních poplatků náleželo v rozsahu odměny

advokáta za dva úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem, který je plátcem DPH, příslušelo mu zvýšení odměny o částku odpovídající této dani, tj. o částku 960 Kč (sazba 20%), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu a která patří k nákladům řízení (§ 57 odst. 2 s.ř.s, § 19a advokátního tarifu). Celkem má žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení ve výši 5760 Kč. S ohledem na ust. § 133 s.ř.s. nebylo možné žalobkyni přiznat náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Lhůtu k plnění stanovil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určil v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. ledna 2013

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně